

A hazai eredetű latin liturgikus költészet szöveges vizsgálatánál más európai országokhoz hasonlítva kevés egykorú forrás áll rendelkezésünkre. Jelenleg 34 kéziratos és 25 nyomtatott misekönyvet és graduálét, továbbá 39 kéziratos és 21 nyomtatott breviáriumi forrást ismerünk. Ehhez járul néhány töredék és a más típusú forrásokban található vendégszövegek. Mindezekben nyolc verses officiumot, 34 himnuszt, néhány verses antifonát, 39 sequentiát és prosát, félszáznyi alleluia-verset és tropust találunk, amelyek csak magyarországi forrásokból ismeretesek és hazai eredetük bizonyítható. A magyar földön keletkezett verses szövegeket tartalmazó kódexek együttesében a középkori magyarországi domonkos liturgiát két misekönyv-kódex képviseli.

A két domonkos missale Batthyány Ignác erdélyi püspök 1788-ban alapított gyulafehérvári könyvtárába tartozik. E könyvtár történetéből tudjuk, hogy az alapító még egri prépost korában, 1775–1785 között a Felvidéken megvásárolta többek között a lőcsei plébánia régi könyvtárát az 1539-ben meghalt Henckel János plébános, korábban kassai lelkész könyveivel együtt. Henckel Kassáról vitte magával az ottani domonkosok középkori kódexeit is. Szentiványi Róbertnek a gyulafehérvári *Bibliotheca Batthyanyana* kódexeiről 1958-ban kiadott katalógusában is megtalálhatók az ide vonatkozó megjegyzések, a lőcsei plébánia egykorú jelzetei, possessor bejegyzései. A két domonkos missáléból ezek a bejegyzések ugyan hiányoznak, Batthyány Ignác említett vásárlásai alapján azonban mégis nagyon valószínű, hogy ezek a kassai kolostorból származnak. Magyar domonkos eredetüket mindenestre a mise állandó részeinek sajátosságai, továbbá a domonkos és magyarországi szentek szövegei bizonyítják.¹

A továbbiakban röviden három kérdésre szeretnénk feleletet adni: meg kell határoznunk 1. a két kódex korát, 2. a bennük található sequentia-gyűjtemények eredetét és keletkezési idejét, 3. jellemeznünk kell a magyarországi eredetűnek tartott sequentiákat.²

A két misekönyv közül a régebbi az *Ms. I. 50.* jelzetű kódex, amelyet a következőkben *A-kódex*nek nevezünk. Nagysága 27,5x18,5 cm, terjedelme 371 levél. Írása különböző kezektől származó gótikus könyvírás. Kalendáriumában a magyar szentek közül megtalálható Szent László és Szent Imre, hiányzik azonban Szent István. Mindhárom magyar szent megvan a nagyhét szombatján mondott Mindenszentek litániájában. Több hiányzó szent miséjét pedig a *Commune sanctorum* végére másolták (ff. 339–351v). A kódex keletkezési idejének meghatározásához az üres lapokra utólag beírt miseszövegek játszanak döntő szerepet. Így a 371. levélen, tehát a kódex legvégén találjuk az Úrnapja (Festum Sanctissimi Corporis Christi) miséjét. Ezt az ünnepet 1323-ban a Barcelonában tartott egyetemes káptalan írta elő az egész domonkos rend számára kötelezően. Ugyancsak utólagos beírás a 213v–214v levélen a *De tempore* és a *De sanctis* rész között üresen maradt lapokon Aquinói Szent Tamás miséje és translatiojának könyörgése. A depositio ünnepét (március 7) az 1326-ban tartott párizsi, a translatioét (január 25) pedig már jóval később, az 1370-ben tartott valenciai egyetemes káptalan rendelte el. Az Úrnapja és Szent Tamás sequentiái (Lauda Sion Salvatorem, Laetabundus exultemus) a rendi sequentiarium pótlásának elején található; ezt a részt már a missale elkészültekor állíthatták össze és köthették a kódex törzséhez. Az *A-kódexet* tehát a 14. század első harmadában, közelebről 1323–1326 táján másolhatták.³

Néhány évtizeddel későbbi az *Ms. I. 25.* jelzetű misekönyv, amelyet *B-kódex*nek nevezünk. Nagysága 34,5x24,5 cm, jelenlegi terjedelme 195 folio. Írása különböző kezektől származó gótikus könyvírás. A kódexben jelentős hiányok vannak; így csonka a kalendárium, benne csak az első négy hónap van meg. Nagyobb hiány van a 163v levél után a *De Sanctis* részben is: a szentek naptári rendjében sorakozó misék június 26. (SS. Ioannis et Pauli) és november 22 (S. Caeciliae) között hiányoznak. A misekánon eredeti másolatát is nagyrészt eltávolították és helyébe a 86–93. folio számozással feltehetően egy korábbi misekönyvből kiemelt, nagybetűs és jobban olvasható kánont illesztettek. Az eredeti kánonszöveg-másolatból megvan az eleje, a Communicantes és a végén a Pater nostert bevezető könyörgés (Praeceptis salutaribus moniti). Az eredeti kánonszöveg elejéről lemaradt levélen a bal hasáb alsó felében található az egyetlen képzőművészeti vonatkozású emlék, egy kisméretű kánonkép, egyszerű tollrajz a megfeszített Jézussal, Szűz Máriával és Szent János apostollal. A misekönyv korának meghatározásánál döntő, hogy a *De sanctis* részben január 28-án található Aquinói Szent Tamás translációjának teljes miséje (f. 148v). Ennek alapján állíthatjuk, hogy a *B-kódex*et a 14. század utolsó harmadában, 1370 után szerkesztették.⁴

Ezek után rátérhetünk a sequentiák vizsgálatára. Mindkét kódexben két-két külön csoportban, egy terjedelmesebb és egy rövidebb sorozatban találhatók a mise lectioját követő énekek, a sequentiák. A két csoport üres lapokkal is elkülönül egymástól, tehát a scriptorok két külön sequentia-gyűjteményt másoltak, mégpedig más-más sorrendben. A kettős sorozat magyarázatát a domonkos liturgiára vonatkozó rendi előírásokban találjuk. Ezt a rend harmadik generálisa, Humbertus de Romanis szabályozta. Őt 1254-ben a Budán tartott rendi egyetemes káptalanban választották meg. Az egész rendre kötelező ususnak mintapéldányait az ezt követő négy esztendőben *Ecclesiasticum officium secundum ordinem Fratrum Praedicatorum* címmel, tizennégy könyvben (liber) készítették el. Ez ma a domonkosok római levéltárában található. A sorozatban a kilencedik könyv tartalmazza a gradualét, amelynek végén huszonhét, az egész rendre kötelezően előírt sequentia szövege és négy sorra írt dala, notációja található.⁵ Ez a sorozat az *Ecclesiasticum officium* eredeti sorrendjében hiánytalanul megvan az *A-kódex* 360–368v levelén. A sorozat végére másolták Árpádházi Szent Erzsébetnek *Gaude Sion quod egressus* kezdetű sequentiáját, ami már a helyi (kassai) gyakorlathoz tartozott. A domonkos ordoiban ugyanis az egyetemes előírások mellett arra is volt lehetőség, hogy az egyes provinciák kolostorai a helyi (nemzeti, egyházmegyei, plébániai) szokásokhoz is alkalmazkodjanak. Ezt tükrözi mindkét misekönyvünkben a sequentiák egy kisebb csoportja. Az *A-kódex*ben ez 11 darabból áll, és ide a helyi magyar vonatkozású ünnepek mellett a rendi ordoiban az *Ecclesiasticum officium* bevezetése után, de a kódex keletkezése előtt, tehát 1300–1326 között utólag felvett ünnepek sequentiáit másolták. Az *A-kódex*ben ez a kisebb sequentia csoport megelőzi a rendit, majd két eredetileg üres és későbbi betoldásokkal teleírt levél után következik a nagyobbik csoport.

A *B-kódex*ben a két rész fordított sorrendben, ugyancsak elkülönítve, kevés változtatással található. Előbb a 181v–186 levelén a rendi ordo eredeti gyűjteményéből 22 darab, ezt követi néhány levél kihagyással a 191–194v leveleken a tíz sequentiát tartalmazó kisebbik rész. Mindkét részben kevés változtatástól, kihagyástól eltekintve a sorrendjében is egyezik az *A-kódex* megfelelő csoportjával.⁶

Mindebből arra következtethetünk, hogy a két misekönyv sriptora két különböző sequentiarium-mintapéldányt használhatott. Ezek a 14. század elején, 1326 előtt már a domonkosok scriptoriumában rendelkezésre állottak. A bennük levő sequentiáknak tehát ennél korábban kellett keletkezniök.

A sequentiák kisebbik sorozatában összesen négy magyarországi eredetű darabot találunk. Közöttük az első a Szent László tiszteletére 1192 táján Váradon szerkesztett *Novae laudis*

attollamus.⁷ Ezt egy igen gyenge latinsággal verselő klerikus a *Laudes crucis attollamus* kezdetű Szent Kereszt-sequentia szövegének és dallamának mintájára szerette. A latin tudás hiányának lehetett a következménye, hogy a másolók emberöltőkön át javítani, emendálni igyekeztek szövegét. Ezért a ma ismert verziók, a 24 kódexben és valamennyi nyomtatott hazai missáléban meglévő szövegváltozatok a kritikai kiadás számára szinte megoldhatatlan feladatot jelentenek. Jelen esetben azonban az *A-kódex*ben levő szövegváltozat azért nagyon fontos, mert a kassai eredetnek is bizonyítéka. Több feltűnő párhuzamosság mellett ugyanis az *A-kódex* 9 teljes variáns-sora sehol más forrásban, egyedül a Kassai graduáléban⁸ és a szépi káptalan graduáléjában⁹ fordul elő.

A következő három sequentia magyarországi domonkos eredetű. Az *Inter choros supernorum* kezdetű *B-kódex*ben (f. 191v) található a Remete Szent Antal ünnepére készült darab. Szövegét G. M. Dreves egy Göttweigben őrzött 15. századi pálos misekönyvből és a bécsi domonkosok templomának 1477-ben Stephanus Heymer megrendelésére készült misekönyve alapján közölte.¹⁰ A sequentia domonkos eredetét már Dreves is észrevehette, mert dallamát az *In caelesti hierarchia* kezdetű Szent Domonkos-sequentiaéval azonosította. Valóban, egyezik a strófák száma, a sorok szótagszáma és helyenként szavak, sorok is a mintából valók. Példaként idézem a két sequentiából a 34–36. sort:

Szent Domonkosé:
Orbem replet semine
In caelorum agmine
Tandem collocatur.

Remete Szent Antalé:
Mudum replet germine
In caelorum culmine
Tandem sublimatur.

Ez a sequentia tehát nyilvánvalóan domonkos szerzemény. Hazai eredetét alátámasztja, hogy Remete Szent Antal tiszteletének a magyar provinciában régi hagyománya volt. Patrónusként tisztelték az 1230 táján alapított pesti kolostorban, ahol 1273-ban Joannes Vercellensis generális elnökletével egyetemes káptalant is tartottak, amelyen Árpádházi Szent Margit kanonizációjának ügyét tárgyalták. A pálosok viszont Remete Szent Antalt a névadó patrónusukkal, Remete Szent Pállal való életrajzi vonatkozások miatt (Szent Jeromos kettős életrajza!) tisztelték. A domonkos szerzésű sequentia átvétele pedig alighanem ugyancsak a Felvidék keleti felére helyezhető. Az idézett göttweigi misekönyv ugyanis eredetileg az Ausztriában, Mühlendorf közelében (Göttweigtől nem messze) levő kolostorukba menekült ungvári pálosoké lehetett. Az osztrák kolostor pusztulása után vitték a magyarországi eredetű kódexeket mai őrzési helyükre, a bencések könyvtárába.¹¹

A következő sequentia *Gratuletur mundus iste* kezdetű Keresztelő Szent János tiszteletére készült, és megvan mind a két ismertett domonkos missáléban (f. 353 és f. 192v). Szövegét B. M. Dreves az 1511-ben Velencében nyomtatott zágrábi misekönyvből közölte.¹² Domonkos vonatkozását kiemeli, hogy Keresztelő Szent János június 24-i ünnepét az 1300-ban Marseille-ben tartott egyetemes káptalan, rangos ünnepként, az egész rend számára kötelezően előírta. Az *A-kódex*ben levő előfordulás alapján tehát 1300 táján készült magyarországi domonkos szerzésnek tartjuk. Szövege megvan még a MR 133-as jelzetű 14. századi és a MR 170-es jelzetű Matthaesus de Miletic által 1495-ben másolt zágrábi misekönyvekben. A zágrábi ordóba való bekerülését a boldogként tisztelt domonkos Augustinus Kazotic (Gazotto) püspök (1303–1322) liturgikus reformja magyarázza.¹³

Utoljára hagytuk a *Novum genus melodiae* kezdetű Szent István-sequentiát, amely mindkét ismertett domonkos misekönyvben megvan (f. 355 és f. 193v). Más forrásból nem került elő, és a hazai, külföldi szakirodalomban is egyaránt ismeretlen.¹⁴ Hatvan sora tíz egymásnak felelgető, három-három soros strófapárra oszlik. Ezek összetartozását páronként az

a-a-b / c-c-b rím is kiemeli. A tíz strófapárból hét 8-8-7 szótagú, a 3. és 6. pár 7-7-6, a 9. pár pedig 8-8-4 szótagú sorokból áll. A szöveg a két kódexben lényegtelen szövegtérésektől eltekintve azonos. Ezekből és egy szótaghibá alapján arra kell következtetnünk, hogy mindkét másoló előtt azonos mintapéldány volt; erre különben a többi sequentia vizsgálatából is következtethetünk. Az egymásról való másolás kizárható. A sequentia keletkezési idejét tehát a fentebb már feltételezett mintapéldány alapján 1326 előtt kell keresnünk. Szerkezete, felépítése — akárcsak az imént ismertetett *Inter choros supernorum* kezdetű Remete Szent Antal-sequentiaé, teljesen azonos az *In caelesti hierarchia* kezdetű Szent Domonkos-sequentiaival. Tehát ezt is annak dallamára szerkesztették, és ezért itt is helyenként szavak, sorok a dallammintából valók. Ezek bemutatását most mellőzve, a szövegnek csupán egy nagyon fontos, az éneklő közösségre utaló célzását idézzük. A második félversben, a 4–6. sorban ugyanis ez olvasható:

Cui concordet in hac die
Dulci cantu laudes piae
Sanctae Sion filiae.

Magyarul: „Neki (azaz: Szent Istvánnak) zengjen együttesen édes dallal Sion szent leányainak kegyes dicsérete”. A sequentia tehát eredetileg apácák használatára készült.

A domonkos rend 1303-ból való kolostorjegyzéke szerint a 13. század végén a magyar provinciának harmincöt férfi és két női háza volt. Domonkos apácák éltek ekkor Veszprémben és a Buda melletti Duna-szigeten.¹⁵ A női kolostoroknak liturgikus könyvekkel való ellátásáról a 13–14. század fordulóján a budai férfi rendház gondoskodhatott, ahol ekkor már rendi főiskola (studium generale) működött megfelelő scriptoriummal, kódexmásolókkal. Feltevésünk szerint itt őrizhették a sequentiák hagyományos rendi gyűjteményének és a pótlásoknak, helyi kiegészítéseknek mintapéldányait is. Ezekre a fentiekben ismételtlen utaltunk és következtetésünk szerint ezek évtizedekkel a két leírt domonkos misekönyv előtt keletkeztek. Feltehető tehát, hogy a *Novum genus melodiae* kezdetű Szent István-sequentia is 1300 táján a budai domonkosok scriptoriumának mintapéldányában már benne volt.

Az idő és a hely megfelel a magyar provinciának az írott emlékekben is viszonylag gazdag korszakával, amely az 1271-ben szentség hírében meghalt Margit sorornak, IV. Béla király leányának életéhez is kapcsolódik. A gyóntatója, Marcellus provinciális által összeállított életrajzát 1276–1300 között a budai kolostorban már harmadik átdolgozásban olvasták. 1300 táján ebből készült az a magyar fordítás, amelyet Margit-legenda címmel Ráskai Lea 1510 körüli másolatából ismerünk. A kanonizációs eljárást követően, de még 1320 előtt ugyancsak itt szerkesztették Szent Margit versbe foglalt históriáját, latin verses zsolozsmáját, amelynek 16. századi másolatát a Gömör-y-kódexben olvashatjuk. Ebbe a virágzó magyarországi domonkos írásbeliségbe és költészetbe jól beleilleszthető az 1300 táján keletkezett három sequentia, közöttük a Szent István tiszteletére szerkesztett „új ének”, a *Novum genus melodiae*.

JEGYZETEK

1. A kódexek jelzete: Ms. I. 25 és Ms. I. 50.; jelenleg csak az Országos Széchényi Könyvtárban őrzött mikrofilmek alapján kutathatók. Leírásuk már Cseresnyés András könyvtáros 1824–1826 táján összeírt kézirat katalógusában (Conscriptio Bibliothecae Musei Batthyanyani) benne volt a régi jelzettel. Veszely Károly félbemarádtt nyom-

tatt katalógusában (Gyulafehérvári füzetek I., Kolozsvár 1861) ugyan nem szerepelnek, de Beke Antal 1871-ben kiadott jegyzékében (Index manuscritorum Bibliothecae Batthyanyanae dioecesis Transsylvaniensis. Károly–Fehérvár 1871) és Varju Elemér A gyulafehérvári Batthyány-könyvtár című, a Magyar könyvszemle 1899–1901. évfolya-

maiban folytatásokban között ismertetésében már részletesen foglalkozott a két missáléval. Végül Szentiványi Róbert 1958-ban megjelent kódexkatalógusában szűkszavú, de pontos leírásuk található (Catalogus concinnus librorum manuscriptorum Bibliothecae Batthyanyanae. Editio quarta retractata, aucta, illuminata. Curam gerebant A. Hencz et V. Keserü. Szeged, 1958).

2. A két kódex részletes leírását és a bennük levő ismeretlen Szent István-sequentia kritikai szövegét a Klaniczay Tibornak ajánlott és a szegedi József Attila Tudományegyetem Régi Magyar Irodalomtörténeti Tanszékén megjelenő tanulmánykötetben közöltem.

3. A domonkosrend egyetemes káptalanjain hozott liturgikus előírásokat felsorolja: LEROQUAIS, V.: Les bréviaires manuscrits des bibliothèques publiques de France. I. tom. Paris, 1934, 6–61. (Tableau chronologique des fêtes dominicaines.) – BÖLE K.: Adatok a domonkosrend liturgiájához és a gyulafehérvári Batthyány-könyvtár idevágó kézirataihoz. In: A Szent Domonkos-rend múltjából és jelenéből. Kiadta Horváth Sándor. Bp., 1916, 285–6.

4. Az A-kódexet Szentiványi (i. m. 33.) a 14. század elejére, Szendrei Janka (A magyar középkor hangjegyei forrásai. Bp., 1981, 75., M 24) feltehetően a notációt véve figyelembe a 15. századra teszi. A B-kódexet Szentiványi (i. m. 25.) 14–15. századnak tartja, Szendrei Janka (i. m. 75., M 25) 1479-re, Július Sopko (Stredoveké latinské kódexy slovenskej proveniencie v Maďarsku a v Rumunsku. Martin 1982. Codices medii aevi qui in bibliothecis slovaciae asservantur ac olim asservabantur II. 145–6. 292. sz.) 1459-re datálja. E kétféle évszám a kódex egyik késői, nehezen olvasható beírására vezethető vissza. A 195. levélen az Ave praecleara Katharina kezdetű sequentia után notuláris gótikus betűkkel, de a kódex valamennyi 14. századi kezétől elütő írással a bizonytalan olvasatú 1474-es vagy 1479-es évszám látható, amely előtt az elmosódott szöveg alighanem még a nap és a hónap megjelölését is tartalmazta. E bejegyzés utólag történt és jelentése nem világos. A miscskönyv 15. századra való datálását kizárja, hogy az 1451-ben kanonizált domonkos Ferrerei Szent Vince ünnepének (április 5) nyoma sincs benne.

5. A sequentiák kezdősorát és az Ecclesiasticum officiumban lévő pontos helyét, a folio számának feltüntetésével táblázatba foglalva ismertette Hansjakob Becker Peregrinus Coloniensis O. P. und die Sequenz Omnes gentes plaudite című dol-

goztában (Archivum Fratrum Praedicatorum 1979, 63).

6. E helyen nem térhetünk ki a két csoport egyes darabjainak részletes felsorolására. Csupán a B-kódex két feltűnő hiányosságának magyarázatát keressük. Hiányzik ugyanis az Ecclesiasticum officium darabjai közül Szent Domonkosnak az In caelesti hierarchia kezdetű, a helyi gyűjteményből pedig Szent Lászlónak a Novae laudis attollamus kezdetű sequentiája. Ennek magyarázata a B-kódex csonkaságában keresendő. Mindkét ünnep ugyanis a De sanctis részben meglehetően, ahová a sollemnitas miatt a sequentiát a mise szövegébe másolták. A június 27-i és augusztus 5-i ünnepek azonban a kódexből hiányoznak.

7. Analecta Hymnica (továbbiakban: AH) 55, 242 (Leipzig, 1922, ed. Cl. Blume); DANKÓ, J.: Vetus Hymnarium Ecclesiasticum Hungariae, Bp., 1893, 185.

8. Országos Széchényi Könyvtár, Cod. Lat. 172, II. f. 285.

9. Szepesti Káptalan könyvtára, Ms. Mus. 1., f. 166.

10. AH 8, 103 (Leipzig 1890, ed. G. M. Dreyes) – Göttweig, Stiftsbibliothek, Cod. 107. (f. 325). – Bibliothek des Dominikanerkonventes in Wien, Cod. 415 (f. 212–3). A Dreyes által idézett domonkos missálét Felix Czeike katalógusa (Verzeichnis der Handschriften des Dominikanerkonventes in Wien. 1952) nem említette. Az elveszettnek hitt kétkötetes, gazdagon illuminált miscskönyvet Körmeny Kinga találta meg.

11. PFEIFFER, N.: Die ungarische Dominikanerprovinz von ihrer Gründung bis zur Tatarenwüstung 1241–1242. Zürich 1913, 29. S. – Uő: A domonkosrend magyar zárdáinak vázlatos története. Kassa 1917, 54. – HARSÁNYI A.: A domonkosrend Magyarországon a reformáció előtt. Debrecen 1938, 84–5. 1. – MEZEY L.: Irodalmi anyanyelvűségünk az Árpád-kor végén. Bp., 1955, 26., 66., 73.

12. AH 8, 150. (Leipzig 1890, ed. G. M. Dreyes).

13. Vö. KNEWALD, D.: Himnodij zagrebačke stolne stolne crkve. In: Kulturno-povijesni zbornik zagrebačke nadbiskupije, 1. dio, Zagreb 1944, 344. – Uő.: Zagrebački liturgijski kodeski XI–XV. stoljeća. Zagreb 1940, 36–40., 56–7., 127.

14. QUETIF, J.–ECHARD, J.: Scriptorum Ordinis Praedicatorum. Paris, 1719, IX.

15. Pfeiffer idézett magyar könyvében a budai kolostorról: 34–6., a margitszigeti apácákról: 48–9., – Mezey i. m. 43–70., 92.

Béla Holl: Über die Sequenzdichtung der Dominikaner in Ungarn

Von den mittelalterlichen liturgischen Kodizes, die in Ungarn entstanden und auch gereimte Texte enthalten, stammen zwei Missalien aus dem Dominikanerkloster von Kaschau. (Kassa, Košice). Sie wurden von Bischof Ignaz Batthyány von Siebenbürgen (1741–1798) für die eigene Privatbibliothek gekauft. Heute gehören sie zur *Bibliotheca Batthyanyiana* von Karlsburg (Gyulafehérvár, Alba Iulia). Ihre Entstehungszeiten sind 1323–1326 (Ms. I, 50) und das letzte Drittel des 14. Jahrhunderts, nach 1370 (Ms. I, 25). In beiden sind zweierlei Sequenzsammlungen zu finden. Die kürzere enthält vier in Ungarn entstandene Sequenzen, und zwar die folgenden: 1) *Novae laudis attollamus*, zu Ehren König des Heiligen Ladislaus, gegen 1192, von einem unbekanntem Autor von Großwarden (Várad, Oradea); 2) *Inter choros supernorum*; zu Ehren des Heiligen Antonius des Einsiedlers, gegen 1300, vermutlich von einem Domi-

nikanerautor; 3) *Gratuletur mundus iste*, zum Fest des Heiligen Johannes des Täufers, gegen 1300, vermutlich von einem Dominikanerautor; 4) *Novum genus melodiae*, zum Fest des heiligen Königs Stefan und für Benutzung durch die Dominikanerinnen auf der Margaretheninsel, gegen 1300, von einem Dominikanerautor. Letztere Sequenz ist in der hymnologischen Literatur nicht bekannt.